Ч. 28. Субота 7 (20) лютого 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (кріи неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:

на цілий рік	К	4·80
на пів року	„	2·40
на чверть року	„	1·20
місячно . . .	„	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К	10·80
на пів року	„	5·40
на чверть року	„	2·70
місячно . . .	„	—·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Положене на близькім Всході і российско-японьска війна на далекім Всході).

Чим близше до весни, тим більше зачинають проявляти ся непокої на балканьскім півострові, котрі остаточно готові ще й на близькім Всході викликати війну. З Константинополя наспіли тепер докладнійші вісти о ворохобни Альбанців коло Дякови. З тих вістий показує ся, що в тих сторонах ворохобня тягне ся вже від кількох місяців. Тамошні Альбанці, противні зразу всім реформам, збунтували ся, коли оподатковано їх худобу, але в послідних часах виступили таки зовсім явно против реформ в Македониї. Ґубернатор з Іпека завізвав їх, щоби они безусловно зложили оружие, але они того не зробили і постановили ставити рішучий опір. В послідних днях одержали они з ріжних сторін поміч і перервали комунікацию межи Іпеком а Дяковою. Дня 13 с. м. прийшло отже межи ними а висланим против них войском до кровавої борби коло місцевости Бабайтлеч. На другий день впали Альбанці до Дякови і тут тревала борба з войском майже три години. Кажуть, що борба тягнула ся аж до вчера і положене войска має бути дуже критичне. Також і Призрен єсть загроженений. На представленя российского і австроугорского консуля поробила Порта зарядженя в цїли успокоєня Альбанців. Передовсїм вислано з вілєтів скоплїйского і монастирского три батальони піхоти і три батериї артилериї до Дякови, а головну команду над тим войском обняв ґенерал дивізиї Шенві-паша з Призрену. Також і скоплїйский валї єсть на місци. Начальника Альбанців Байрамбея покликано до Призрену, щоби він посередничив.

З Константинополя доносять також, що Порта дала знати амбасадорам австрийскому і российскому, щоногди відійшло з Бурґаса до болгарских пограничних місцевостий 20 возів зброї і муниции. Дальше донесла Порта, що у всїх болгарских пограничних місцевостях кождого, хто не лучить ся з комітетами ворохобників, страшно переслїдують і що навіть з тої причини було кілька убийств. — В Софії однакож перечать тому, щоби Болгари з князївства піддержували ворохобників, але факт, що рекрутів, котрі мали ставити ся аж в 1905 року, покликано вже 15 с. м., звернув таки увагу на себе.

З поля российско-японьскої війни нема все ще ніяких певних вістий. Здає ся, що Японцї заняті тепер лиш висаджуванєм войска на береги Кореї а фльота їх стереже лиш, щоби российскі кораблї тому не перешкодили. Так само не чувати нїчого і про рухи российскої фльоти. Здає ся, що Японцї дня 14 с. м. рекоґноскували знову Порт Артур, щоби розвідати, чи там стоїть фльота российска чи нї. Виглядає майже на таке, як би Японцї хотїли звабити российску фльоту де на широке море, щоби опісля тим безпечнїйше висадити більшу силу войска на береги півострова Лїяотунґ та відтяти Порт Артур від комунїкациї з Манджуриєю.

Про пляни Японцїв доносять з Токіо висланї туди специяльні кореспонденти менше більше такі вісти: Японьский плян війни має передовсїм на цїли обмежити головну российску фльоту за помочию розвідуючих кораблїв, уставлених в лїнії Чіфу-Чемульпо, на залив Печілї, а тимчасом перевезти на Корею дві армії. Трета армія стоїть також готова, щоби вийти на беріг на всхід від Порт Артура і помагати обом тамтим з боку в поході через ріку Ялю. Подробицї сего пляну держать в Токіо у великій тайнї. Стоїть ся мов би перед непроникнимою стїною; ве позваляють в нїчо вглянути. Висилка войска відбуває ся лиш в ночи; в день видко що найбільше ордонанси розносячі приказы. Для резервістів побудовано бараки на поли муштри коло Токіо. Для европейского спостерігателя єсть зовсїм загадочне поведенє японьского населеня. Горячкове зворушенє, яке без сумнїву єсть в народї, укривають. Батьки молодих людий покликаних до

14)

ОБРАЗКИ З ДАЛЕКОГО ВСХОДУ.

(Після Руд. Цабеля, Гессе-Вартеґґа і др. зладив К. Вербин.)

(Дальше).

Сеуль цивілїзує ся; від пяти лїт має електричний трамвай а від трох лїт навіть електричне осьвітлене, хоч правда, що лиш в цїсарскій палатї. Історія сего трамваю досить замітна, щоби єї тут розповісти. Єго побудовано головно длятого, щоби цїсареви улекшити поїздку на гріб цїсаревої, убитої підчас хіньско-японьскої війни. В осени 1898 р. поставлено угольний камінь під центральний будинок, а вже в маю 1899 р. був цїлий трамвай готовий і доходив не лиш до того місця, де знаходить ся гріб цїсаревої на три милї далеко по за містом, але ще других три милї дальше. Для цїсаря збудовано окремий двірский ваґон зі всякими вигодами, але цїсар мимо того не хотїв ним їздити, бо уважав се за пониженє своєї особи.

Моторовими при трамваю були первістно самі Японцї а кондуктор-ми самі Корейцї і зпершу їздили Корейцї дуже радо сим трамваєм, аж одного разу стала ся пригода і трамвай стратив для них своє значінє. Зараз першого тиждня, як лиш пущено трамвай в рух, якась дитина через власну необачність дістала ся під ваґон і він єї переїхав. Серед Корейців настало велике роз'яренє; они кинули ся на ваґони, розбили два з них а відтак спалили. А треба ще й то знати, що під ту пору була посуха в краю. Забобонні Корейцї казали, що Японцї побудували центральний будинок трамваю на хребтї тої змиї, що дає дощ і се причина, що нема дощу. Они кинулись зараз і на будинок з машинами та хотїли єго завалити, але заграничні робітники видержали напад а відтак при помочи віддїлу цїсарскої ґвардиї розігнали напастників. В наслїдок того треба було застановити на якийсь час рух трамваю, але в лїтї ще того самого року пущено єго знову, лиш установлено при нїм американьску службу. Від тої пори мимо того, що було ще кілька нещасливих пригод, ходить вже трамвай без перерви.

Цїсар не вдоволив ся лиш самим успіхом трамваю, але зажадав ще від тої самої американьскої фірми, щоб будувала трамвай, щоби она завела в єго палатах електричне осьвітлене, замість дотеперішних олїйних ламп. Отже в жовтни 1900 р. зачали копати фундаменти під новий будинок машиновий а в серпни 1901 р. засяніло перший раз в 400 лїтній палатї і єї найблизшім окруженю 2000 ламп жаровых і 20 ламп каблукових.

Тимчасом новий трамвай, що зпершу стратив був ласку у цїсаря, доступив єї знову і на жаданє цїсаря мали єго повести ще 12 миль дальше аж до того місця, котре сам цїсар вишукав на новий гріб для цїсаревої, бо придворні зьвіздарі корейского володїтеля сказали єму, що старе місце не годить ся для мощий покійної цїсаревої. Під конець 1902 р. поспроваджували вже були значну часть машин потрібних для розширеня трамваю і може бути, що єго вже й викінчено. Постановлено також використати силу води недалекої ріки і побудувати в тій цїли великий будинок машиновий.

Житє на улицях в Сеули єсть дуже оживлене. Там стоять великі склепи один коло другого та робітнї всїляких ремісників, в котрих они працюють при отвертих дверях. На многих улицях стоять деревлянї буди, або лиш столи, на котрих продають всїляку поживу. Тут також дуже богато крамів з всїлякими річами, котрі крамарі беруть на застав а відтак продають, коли властителї їх не куплять. В таких крамах можна за безцїн купити найріжнороднїйші річи стародавного і новомодного промислу як н. пр. сталеві коробки жировані сріблом, всїлякі вироби з бронзу і мосяжу, дуже хорошенькі ножики, музичні інструменти, капелюхи, вїйки (вахлярі), лїхтарнї, кафтаники виплїтані з рогожі, наручки до огріваня живчиків з білого тоненького волося кінського і т. п.

А вже найбільшу ролю як в цїлій Кореї, особливож в Сеули грає промисл паперовий. Нїхто би не повірив, чого Корейцї вже не виробляють з паперу; ще лиш одного потреба — щоби папір ще й їли. Они уживають паперу до того, що й ми, а крім того ще й до всякого иньшого ужитку. З паперу намащеного олїєм роблять вікна, вистелюють ним землю в хатах, роблять з него капелюхи і парасолї, непрома-

войскової служби прощають ся холодно з ними, матери розстають ся з ними без сльоз в очах і без всякого видного зворушеня. Мимо того запанувала загальна кріпка рішучість жертвувати коли би потреба і послідну каплю крови за вітчину, але попри то єсть і велика певність побіди. Велика головна кватира знаходить ся в Кіото. Японські вояки роблять добре вражіне, але коні виглядають дуже нужденно.

Новинки.

Львів дня 19-го лютого 1904.

— **Затверджене вибору.** Є. В. Цїсар затвердив вибір Володимира Трусколяского, властителя більшої посілости в Полоннім на маршалка і о. Олимпа Поляньского, греко-кат. пароха в Юрівцях на заступника маршалка ради повітової в Сяноцї.

— **Перенесеня.** Ц. к. Дирекция почт і телеграфів перенесла почтових асистентів Леона Френкля з Підволочиск і Теоф. Козака з Сокаля до Перемишля.

— **Самоубийство.** З Яворова доносять до львівских часописий, що онегди відобрав собі житє вистрілом з револьвера вояк стоячого там залогою полку кінноти, Кароль Кавецкий, син радника львівского суду краевого.

— **Касацийна розправа.** В наслїдок жалоби матери Йосифа Червенего, або Слупецкого, засудженого на 20 лїт тяжкої вязниці за участь в убийстві Оранжевої і єї служниці Рифки Шпіннер в червни минувшого року у Львові в домі при ул. Костюшка ч. 5 в товаристві Вержхолка, відбуде ся дня 7 цьвітня с. р. перед касацийним трибуналом у Відни нова розправа. Вержхолек, як звістно, був засуджений на кару смерти. Львівский суд представив его до цїсарской ласки, а рішене в его справі послїдує аж по переведеню касацийної розправи Червеного.

— **Застій в торговли.** З Підволочиск доносять, що від пятьох днїв не прийшов там нї один товаровий поїзд зза кордону, коли перед тим приїздило їх по кілька денно. Приватні склади збіжа стоять тепер пусті.

— **Проба стріляня** із скорострільних нових полевих гармат відбула ся онегди на Штайнфельдї коло Відня в присутности членів австрийскої і угорскої делегаций. Ті нові гармати дають 8 стрілів в 47 секундах, коли дотеперішні гармати давали 4 стріли в 70 секундах.

— **Загальні збори** товариства кредитового „Самопоміч" в Солотвинї відбудуть ся в недїлю дня 21 лютого 1904 о год. 5 зглядно 6 по полудни в салї тов. касинового в Солотвинї з слїдуючим порядком дневним: 1) Справоздане дирекциї з дїяльности за р. 1903. — 2) Вибір 2 членів ради надзираючої. — 3) Вибір одного заступника директора. — 4) Внески членів.

— **Страшний учинок божевільного.** З Варшави принесли онегди телеґрами вість о страшні учинку ґр. Володимира Домбского, котрий нагле збожеволїв і почав з балькона свого мешканя стріляти до товпи, що зібрала ся була на улици. Ґр. Домбский походить з України і був звістний в широких кругах. Має 34 лїт, єсть високого росту і був досить люблений за свою веселість. Згаданого дня, в недїлю, був десь на якімсь бали, а коло години 1-ої в ночи удав ся на вечерю до реставрациї Стемпковского, найпоряднїйшої в Варшаві. З'їв добру вечерю, випив фляшку шампана, а коли прийшло платити, почав кельнерів ганьбити послїдними словами. Стемпковский, не хотячи мати в своїм льокали галабурди, позволив роздражненому чоловікови вийти спокійно на улицю, але післав за ним одного із служачих до его мешканя з рахунком за з'їджену вечерю. Коли сторож дому повідомив ґр. Домбского, що з реставрациї прийшов служачий з рахунком, ґраф вхопив револьвер і стрілив до него два рази. На щастє лиш легко зранив его. Відтак вийшов на балькон і почав стріляти до перехожих. Полїция показала ся дуже непорадною. Божевільний стріляв з вікна до уличної товпи, а полїция не знала, як відобрати ему оружє. Ґр. Домбский маючи кілька револьверів, пістолетів і рушниць, виходив на балькон, стріляв, а коли вийшли ему набої, вертав до комнати і на ново набивав. А полїция стояла на улици і не знала що зробити. Аж коло пятої години рано вертав з балю якийсь п. Келпиньский. Довідавши ся від зібраної публики, що діє ся, предложив полїцмайстрови, ґенералови Ліхачевови, що відбере ему оружє. Отже зателефонував до свого мешканя по рушницю і дрібний шрот та за вставленем полїциї війшов до каменицї лежачої по другій сторонї улицї на третій поверх до одного мешканя. Там видалили всїх з мешканя, зробив собі з власного плаща і шапки манекина і уставив его на вікнї, а сам схований за муром, вистрілив до божевільного. То притягнуло ґр. Домбского до вікна, він зараз зміркував звідки упав вистріл і відповів вистрілом, при чім поцїлив манекина і пострілив кількома шротами Келпіньского в руку. По двох вистрілах Домбский почав на ново набивати рушницю і при тім вихилив трохи голову з боку вікна. Тодї Келпиньский сейчас вистрілив до божевільного і поцїлив его густим шротом в голову. Поцїлений перевернув ся, а тодї Келпиньский крикнув до полїциї, що божевільний вже лежить. Аж тепер полїция кинула ся до мешканя ґр. Домбского і непритомного винесла та звезла до арешту. Наслїдки стріляняни божевільного дуже сумнї. Три особи погибли на місци, а двайцять один осіб потерпіло рани. Крім того понищена вся обстава, шиби, зеркала, образи, лямпи в мешканях положених напротив того дому, з котрого ґр. Домбский стріляв. Дуже тяжко ранена одна Французка, ґувернантка, панна Неллї, що мешкала напротив на другім поверсї. Чуючи стрілянину, зірвала ся і підбігла до вікна. В тій хвили роздав ся гук вистрілу і цїлий набій застряг нещастній в груди. Крім карної відвічальности буде мусїв ґр. Домбский попдатити величезні суми всім пошкодованим особам. Яким добрим стрільцем був Домбский, видко з слїдуючого: Напротив его вікон було мешканє пп. Шиманьских. Комісар полїциї Плечко війшов до них і попросив, аби позволили ему стрілити до божевільного, котрий робить такі галабурди. Отже укривши ся за вікно, Плечко вицїлив до осьвітленого мешканя ґр. Домбского, вистрілив і хибив. В мешканю Шиманьских було цїлком темно, але блеск вистрілу був достаточний для ґр. Домбского, аби доглянути комісаря полїциї. Вистрілив отже в то місце, де его бачив і зранив Плечка в шию.

каючі накритя, уживані на двері і множество всїляких иньших річий. За материял на свій папір уживають рід морвового дерева а корейский папір єсть так міцний і тревалий, як ніякий иньший в сьвітї. Тому то Корейцї, коли ще стояли під верховною властию хіньского цїсаря, мусїли що року висилати до Пекіну крім иньших річий ще й велику скількість паперу.

Менше апетитно як оріґінально виглядають кухні серед улиці. У величезнім горшку подібнім до кітла, в котрім у нас топлять иногдї асфальт на улици, варить ся мясо покраяне на дрібні кусні, з фасолею або пшоняною кашею. Хто хоче попоїсти, платить кілька кашів („каш" — мала хіньска монета бронзова з діркою на середині до насилюваня на шнурок) і набирає собі з горшка доти, доки аж не наїсть ся. Побіч того горшка у викопаній в земли ямці печуть каштани, а люди їх просто розхапують. На торговици побіч величезних куп червоної перцюги можна побачити найкрасші в сьвітї головки капусти, горох, фасолю, каштани, бараболю, шатковане тїсто, сирі і варені яйця, воловину і свинину, та всїлякого рода риби і инші морскі зьвірята. Рибу продають по найбільшій части неживу у великих шафликах з водою. Раки не держать, як у нас, в кошах, але понизують їх соломками один до другого і так пороблять з них довжезні вінцї.

Оттак виглядає в столици Кореї. А тепер загляньмо до цїсарскої палати і придивім ся близше житю в ній та й особі корейского володїтеля.

Корейский цїсар називає ся Ї-Генг і єсть 34-им володїтелем в Чосенї, „краю ранного спокою" — тепер треба би хиба сказати „щоденного неспокою" — з династиї Ї, котра пануе від 1392 р. Єго ще й тепер називають иногдї королем; але то хибно, бо він цїсар. Єго попередники були, що правда, королями, бо то були ленники хіньскої держави; їх затверджував „син неба" хіньский цїсар і она від 1637 р. мусїла платити ему що року дань, котра була установлена, як слїдує: 100 унций золота, 1000 унций срібла, 10.000 міхів рижу, 2.000 поставів шовкової материї, 10.000 штук иньших материй, 20.000 великих листів паперу, 2000 добрих ножів, 10 міхів перцю, 40 соломяних мат і т. д.

Коли же Японцї в роках 1894—95 освободили Корею з під хіньского панованя, розуміє ся, що в тій цїли, щоби опісля самі там запанували, мусїла Корея одержавши независимість, стати цїсарством. Титул короля належить ся лиш ленникам. Отже дня 12 жовтня 1897 проголосив ся король цїсарем і се нове его достоїнство признали ему того самого дня і держави заграничні.

Ї Генг від першої хвилї свого вступленя на престол належить до тих нещасливих, що сидять на тронї. Він родив ся 8 вересня 1852 р. яко син одного із свояків послїдного короля і вже в своїм дванайцятім роцї житя засїв на престолї або радше на шовковій подушці, котра в Кореї служить замість трону. Розуміє ся, що він не міг ще управляти державою. Після старого звичаю учив ся він хіньскої літератури а в часї его малолїтности панував зелїзною рукою его батько Таі-Вон-Кун. Один корейский літописець називає его чоловіком „з камінним серцем а зелїзними внутренностями". Будучи чоловіком захланним, мстивим і безсовістним, купав ся, так сказати би в крови своїх ворогів. Він ненавидів чужої віри, именно же християньскої і казав в 1866 р., в два роки по вступленю свого сина на престол, вирізати 2.000 корейских католиків разом з їх европейскими місіонарами. Навіть одного із своїх рідних синів велїв стратити.

Молодий король оженив ся в 15 роцї житя з молоденькою, бо в таким самім віцї як і він а дуже красною дївчиною із знатного роду Мін. Таі-Вон-Кун хотів ще й тодї, коли его син обняв дійстно панованє, верховодити в краю, але розумна і енерґічна королева, що взяла скоро за чуб свого слабої волї чоловіка, не допустила до того. Їй удало ся поволи обсадити своячками майже всї посади мінїстрів, ґубернаторів і висших урядників і тоті Міни верховодили в краю аж до часу, коли Японцї вступили до краю і убили королеву. Що тота благородна родина нарабувала ся, накрала ся та набивала ся людий, о тім могли би розповісти найлїпше всї ті звіти, які дипломатичні представителї заграничних держав присилали свого часу своїм правительствам.

Таі-Вон Кун робив, що міг, щоби відогнати королеву і єї родину від жолоба, та все надармо. Що він при тім не поступав делїкатно, не треба й казати. Якось в короткім часї по тім, коли его син обняв панованє, післав він братови королевої, у котрого як раз була і его мати, якусь дорогоцїнну шкатулку в дарунку. Коли отворили тоту шкатулку, настав страшенний вибух і брата, матір та ще кількох своякі королевої, що були в комнатї, розірвало на кусні Але Таі-Вон Кун був батьком короля і ему не можна було нїчого вдїяти; він остав ся на свободї і роздумував довгі лїта аж до 1895 р. над способами, якими міг би королеву згладити зі сьвіта.

Король має як найлїпші наміри. То кажуть в столици всї однодушно. Всї, з котрими лиш завести про короля бесїду, чи то Корейцї чи Европейцї, хвалять его добру волю, его добродушність і скромність. Але в такім краю, як Корея, де ще до недавна панувала стара як сьвіт строга хіньска етикета, король не має зовсїм нїякої звязи з народом і він не знає нїчогїсенько о тім, як его нарід бідує. Єго окружають мов би муром дворяки, евнухи, ґвардия, гаремові жінки, звіздарі та чарівники, а церемонїал не дозваляє ему розбити той мур.

Лиш кілька разів до року виходить він з Кіенг-Пок, своєї палати обведеної мурами,

— **Важне для катехитів і народних учителів.** Дуже потрібний і хосенний при науці релїґії в народних школах є „Практичний провідник для катехитів," одобрений Митр. Ординариятом і Радою шкільною краєвою. В трьох частях того провідника є виложений практично предмет релїґії для шістьох степенів науки а евентуально для чотирох кляс. Хто учить релїґії в народних школах або і приватно, повинен мати ту книжку. Набути можна в книгарни Шевченка і Ставропигійскій по ціні 4 К 80 с. за всї три части. Для народних учителів є знижена ціна на 3 К, але лиш у о. Евгения Гузара ул. Кампіяна 15, у Львові.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 19 лютого. Вчера по полудни відбула ся конференция російского посла при віденьскім дворі ґр. Капніста з ґр. Голуховским.

Білград 19 лютого. Проводирем Албанців єсть якийсь Гассан-Аґа, котрий має під собою армію зложену з несповна 6000 людий. З Монастиря, Скопля, Іпека і Митровиці вирушили сильні відділи войска до Дякова. Нинї сподівають ся там поважної битви.

Льондон 19 лютого. Одна з тутешних ґазет оголошує розмову з якимсь Японцем, обзнакомленим з відносинами на Кореї, котрий каже, що першої битви над рікою Ялю треба сподівати ся в днях межи 22 а 25 с. м. В інтересї Японії лежить переступленє згаданої ріки в як найкоротшім часї, бо пізнїйше, коли лїд пустить, було би годі.

Льондон 19 лютого. Японьска амбасада потверджує урядово, що в ночи з суботи на неділю японьска фльотилля торпедова серед страшенної сніговици підплила до Порт-Артура і розпочала стріляти на російскі кораблї. Фльотилля складала ся з 6 людий торпедових під командою капітана Ноґая. Підчас нічної їзди і сніговици торпедовці погубили ся на мори і перші прибули під Порт-Артур лоди „Гаятор" і „Асаґурі". Ся послїдна лодка в'їхала впрост до порту, пустила торпеду під російский корабель і виплила борзо з порту. Заалярмовані Росияни стріляли з фортів і кораблів, але їх вистріли були хибні.

Париж 19 лютого. Єсть тут загальний погляд, що кождої хвилї треба сподївати ся великої битви над рікою Ялю.

Порт Артур 19 лютого. Російский „Новий Край" доносить: Вчера рано приарештували Японцї в Наґасакі російскі пароходи „Манджурія", „Шілька" і „Мукден", що везли набір фірм Ґінцбурґа, Орешка і Шляйпнера. Пароход „Мукден" випустили зараз і казали єму від'їхати до Чіфу. Межи Нючванґом а Інкав видко на стациях богато хіньских вояків.

котру стереже дуже строго прибочна ґвардия, та й тоді лиш з варварскою величавостию, бо єго несе в носилцї сорок слуг, зовсїм так як хіньского цісаря, аж до сьвятинї єго предків або до сьвятинї неба і землї, де він складає жертву. Перед головною брамою палати стоїть як день так ніч варта: корейска прибочна ґвардия, боса, убрана в довгі синї полотнянки з червоною обшивкою і короткі кафтани, та в чорних з дуже широкими крисами капелюхах з кіньского волоса. Волосє у тої ґвардиї звязане на голові в чуб, котрий сторчить до гори на палець високо. Ґвардисти мають карабіни набивані з переду і баґнети. Середна часть головної брами єсть завсїгди замкнена і єї отвирають лиш тоді, коли король, вгалядно теперішний цісар виходить. Кождий міністер, кождий достойник, що хоче увійти хоч би лиш на подвірє палати, мусить подати письмо до власти палатової, бо инакше єго не впустять. Тай Европейцїв, о скілько они не в службі короля, не пустять до середини. Але для женщин, навіть женщин з народу нема того заказу, бо женщини в публичнім і товарискім житю Корейцїв не мають нїякого значіня.

Особа цісаря єсть так сьвята і недоступна, що вїхто навіть не сьміє подивити ся на него. На чужинця, що приїде до Кореї і случайно єсть при тім, коли цісар виїзджає, робить то сьмішне вражінє, коли він підчас виїзду цісаря побачить на улици кінну ґвардию уставлену головами до стїн домів а коні хвостами оберненї до цісаря. Образу цісаря не вільно вибивати, анї на монетах, анї на почтових марках, бо то би була зневага єго величества, як би люди дотикали ся пальцями єго портрету. Нїхто не сьміє перед королем ставати в очицях, того не вільно навіть короткозорому наслїдникови престола, хоч сам король носить великі старосьвітскі очицї. Так само не вільно дотикати ся особи цісаря хоч би й з конечности лїкарскими знарядами. Попередник теперішного цісаря, король Тіенґ-Тоанґ помер від якогось боляка, бо етикета не дозваляла, щоби розрізати той боляк.

Теперішний цісар єсть впорівнаню зі звичайним ростом Корейцїв чоловіком малого росту, з коротким і рідкими вусами та дуже рідкою бородкою. Вираз єго лиця єсть ввічливий, а коли говорить, то в єго чертах лиця пробиває ся приятний усьміх. Він має мягонький і приятний голос і розмавляє живо та з великою самосьвідомостию. Він любить поговорити з кождим а в розмові порушає принадно руками, додаючи тим більшої ваги своїм заміткам. Цісар не говорить нїякою европейскою мовою, але читає дуже пильно ті шкільні книжки, котрі переложено на корейску мову для шкіл в єго столици. В той спосіб призбирав він собі богато знаня на ріжних полях науки. Крім по корейски пише він ще й говорить плавно по хіньски і знає добре історию свого народу. Спосіб єго правлїня опирає ся на тій основі, що він уважає собі за обовязок допильнувати особисто кожду галузь управи. І-Генґ то ввічливий, любий чоловічок, котрому добро єго краю лежить на серци. Він працює в ночи а наради з міністрами тягнуть ся нераз аж до тої пори, коли вже зачинає свитати. З европейского погляду має він богато хиб, але має також і богато добрих сторін і всї чужинцї признають єму великі заслуги за то, що він перевів в своїй державі величезне дїло реформ. Єсть то поступовий володїтель.

Підчас авдиєнций має він після корейского звичаю білі полотнянї штани, грубо ватовані панчохи без черевиків і кілька свит одна на другій. Верхна єго одїж то кафтан без рукавів з дуже дорогої синьої або червоної шовкової материї, підвязаний на грудях поясом, з богато вишиваним кружком. Поза ним стоїть звичайно цїла громада слуг, евнухів і гаремових дам, сї послїдні з волосем уложеним на голові мов би який величезний кіш і в сукнях попідпинаних під пахами і задовгих на метер, так, що спиняють хід і треба в них лиш сунути ся.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 жовтня 1903 після середно-европ. часу.

посп. відходить	особ. відходить	Зі Львова
		День
	6·22	До Станиславова, Підвисокого, Потутор
	6·45	„ Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Бродів, Гусятина
	6·43	„ Підволочиск з Підзамча
8·25		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·35	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·05	„ Лавочного. Калуша, Борислава
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Самбора, Хирова
	9·40	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	10·35	„ Черновець, Делятина, Потутор
	10·40	„ Тернополя, Потутор
1·50		„ Підволочиск з гол. двірця
2·04		„ „ з Підзамча, Гусятина
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезо, Калуша
2·50		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия. Сколього лиш від ½ до ³⁰/₉
	3·25	„ Ряшева, Любачева
	3·40	„ Самбора, Хирова
		Ніч
12·45	4·10	До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Букарешту, Чорткова
	6·05	„ Станиславова, Жидачева
	6·15	„ Кракова, Відня, Берна, Хирова
	6 40	„ Лавочного, Мункача, Хирова, Калуша
	7·05	„ Сокаля, Рави рускої
	9·20	„ Підволочиск з Підзамча, Бродів
	10 42	„ Іцкан, Чорткова, Заліщик, Делятина
	10 55	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·—	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·24	„ „ з Підз., Грималова, Заліщик
	11·05	„ Стрия
	11·11	„ Жовкви (лиш що неділї)

посп. приходить	особ. приходить	До Львова
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	7·35	„ Самбора, Хирова
	7·40	„ Янова на гол. дворець
	7·45	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·35	„ Підволочиск на Підзамче
	7·55	„ „ „ гол. дворець
	8·55	„ Кракова, Відня, Орлова
	9·55	„ Стрия
	10·55	„ Ярослава, Любачева
	11·15	„ Станиславова, Потутор
	1·25	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
1·40		„ Іцкан, Станиславова, Чорткова, Заліщик
2·15		„ Підволочиск на Підзамче, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Самбора, Борислава
2·30		„ Підволочиск на гол. дворець, Гусятина
	5·06	„ „ „ Підзамче
	5·30	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля, Белзця, Любачева
	5·50	„ Кракова
	5·40	„ Черновець, Жидачева
		Ніч
	10·—	З Самбора, Сянока
12·20		„ Черновець, Заліщик, Делятина
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·09	„ Тернополя, Грималова на Підзамче
	3·30	„ Тернополя, Грималова на гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева, Сянока
	9·50	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Чорткова, Гусятина
	10·02	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець на Підз.
	10·40	„ Лавочного, Калуша, Борислава

ЗАМІТКА. Пора нічна від **6** г. вечером до **5** г. **59** м. рано Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В містї видають білети їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красіцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52, в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Кроховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом И. Недопада. (Телефона число 527).